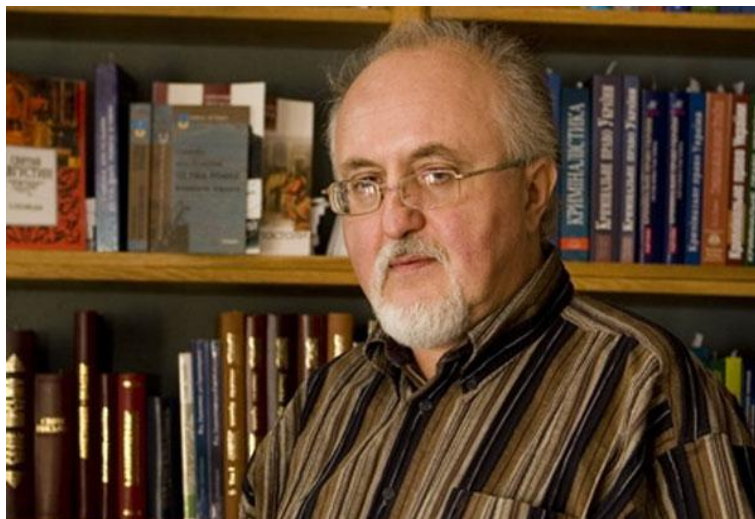

**КЗ „Рівненська обласна бібліотека для дітей” РОР
Інформаційно-бібліографічний відділ**

ЧУДЕРНАЦЬКІ КАЗКИ ЮРІЯ ВИННИЧУКА

**Бібліографічний огляд до 65-річчя від дня народження
письменника**

/для дітей дошкільного та молодшого шкільного віку/

Рівне, 2017

Дорогі діти!

Пропонуємо вам знайомство з життям та творчістю українського письменника, журналіста, перекладача Юрія Винничука. У березні 2017 року йому виповнюється 65 років.

Народився Юрій Винничук 18 березня 1952 року у місті Івано-Франківську (яке колись називалось Станіславів). Батько його був лікарем івано-франківської обласної лікарні, мама – інженером-економістом. Навчався майбутній письменник у середній школі, згодом вступив до Прикарпатського університету імені Василя Стефаника. По закінченні – здобув професію вчителя української мови та літератури.

У 1974 році Юрій Павлович переїхав до Львова. Працював вантажником, художником-оформлювачем. Потім почав писати літературні статті в журнали та газети. Працював редактором багатьох журналів. Перші його художні твори вийшли у 1971-1973 роках.

Нині мешкає у містечку Винники під Львовом.

Спочатку Юрій Винничук писав твори лише для дорослих. Та останнім часом вийшло з друку чимало цікавих книг для дітей. Сам автор каже, що надихає його насамперед творчість Ганса Крістіана Андерсена. Письменник любить перечитувати твори данського казкаря, адже йому дуже подобається те, як він пише.

Книги Юрія Винничука для дорослих двічі ставали переможцями престижного літературного конкурсу «Книга року ВВС». А у 2016 році його казка «Лежень» увійшла до короткого списку «Дитячої Книги року ВВС». **(Винничук Ю. Лежень / Ю. Винничук ; іл. В. Серцовой ; худож.-оформ. В. М. Карасик. – Харків : Фоліо, 2016. – 32 с.: іл.).** У 2013 році студія «Українафільм» зняла за мотивами казки однойменний мультфільм.

Давно-давно посеред густого, темного лісу височів княжий замок. Коли западали сутінки, люди щільно зачиняли двері, боялися виходити із замку. А як лягали спати, то затикали вуха клоччям.

Чому так було? А тому, що в лісі оселилися Страхи!

Що тільки не робив князь, але нічого вдіяти не міг – нікуди Страхіття не втікали і не давали спокою мешканцям замку. Оголосив він по всьому князівстві, що коли хто вижене з лісу Страхів, сяде на престолі і візьме за жінку князівну.

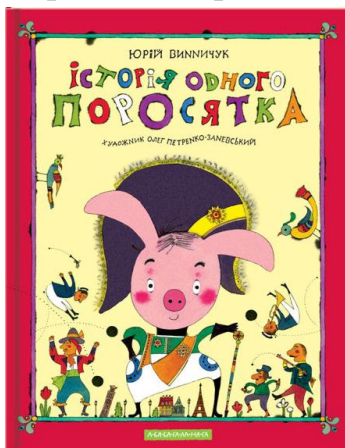
Минув рік. Лицарі, які зголосилися вигнати Страхів, не повернулися.

І от, коли минув другий рік, князь вирішив будувати новий замок. Зібралися будівельники. На чолі теслярів поставили старого діда. Зайшла мова про Страхів. І раптом дід сказав, що із Страхами може впоратися лише його внук.

Внука звали Лежнем. Він увесь час лежав, міркував про щось і читав книги. За те, що повиганяє Страховиськ, Лежень попросив щодня годувати його варениками зі сметаною.

Про те, як Лежень вирушив на боротьбу зі Страховиськами, як узяв собі на допомогу страхів – Морила і Барила, як перемиг гідку Кам'яну Ропуху та Страха на Страхами, йдеться у книзі Юрія Винничука.

У казці «Історія одного поросятка» (Винничук Ю. Історія одного Поросятка / Ю. Винничук ; худож. О. Петренко-Заневський. – К. : А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА, 2005. – 27 с.: іл.) автор розповідає про Поросятко, яке дуже любило мандрувати. Одного разу воно забрело до королівського палацу. Король вирішив його прогнати. Сторожа кинулася ловити, але Поросятко було дуже прудке. Король почав цілити в Порося з рушниці. Та лише розбив дзеркало, потім вікно, потім – і весь палац. А Поросятко залишилось без жодної подряпини.

Воно забігло в ліс і натрапило на розбійників. Поросятко не злякалося і сміливо кинулося їм під ноги. Засвистіли ножі, забахкали пістолі... Коли ж розвіявся дим, Поросятко побачило довкола себе дванадцять мертвих розбійників.

Згодом Поросятко стало капітаном піратського корабля і навіть адміралом королівського флоту.

І тут Поросятко прокинулось... Дивиться, що лежить воно в пилюці під тином. Виявилось, мандри йому лише наснилися.

Про хвацьке Поросятко та його пригоди ви дізнаєтеся зі сторінок книги Юрія Винничука. Ілюстрації до неї створив неперевершений майстер книжкової графіки Олег Петренко-Заневський.

Письменник також написав серію казок про веселі пригоди двох чеберяйчиків – Гоплі і Піплі. У першій книзі серії – «Чеберяйчики Гопля і Піпля» (Винничук Ю. Чеберяйчики Гопля і Піпля / Ю. Винничук ; іл. Ю. Пилипчатіної ; худож.-оформ. В. М. Карасик. – Харків: Бібколектор, 2016. – 24 с.: іл.) розповідається про те, як вони вирішили збудувати хатку.

Хто ж такі чеберяйчики? Письменник пояснює читачам: «Це такі маленькі казкові істоти, які колись мешкали у лісах та полях і трохи скидались на зайчиків. Пам'ятаєте пісеньку про зайчика, який ніжками чеберяє? Улюбленим заняттям чеберяйчиків було так само чеберяння ніжками. Ніжками, а не лапками, бо ходять чеберяйчики не на чотирьох, як зайці, а на двох, як люди, хоч вони й кудлаті. У них великі очі, які вночі світяться, і гладенькі рожеві животики, які вони полюбляють чухати».

Жили чеберяйчики в полях і бавилися у хованки на стерні. Та згодом люди витіснили чеберяйчиків і вони переселилися у

непрохідні дрімучі ліси та гори. Разом з ними поселилися й гаївки – малесенькі дівчатка і хлопчики з прозорими крильцями, а також козарики, що мешкали неподалік у лісі. Вони носили червоні шапочки і були завбільшки, як великий гриб. А ще туди ж перебралися водяники, болотяники, очеретяники та інші страховидла, яким люди не дали спокійно жити.

Набридло Гоплі та Піплі жити в дуплах та нірках, неначе жукам. Вирішили вони будувати хатку. Гопля хотів будувати з очерету і перекласти його глиною. Коли глина засохне, то хатці не буде страшний жодний вітер та дощ.

Піпля вирішив, що з очеретяною хаткою занадто багато мороки. Він зробив величезну, найгарнішу у світі бульбашку і хотів у ній поселитися. Але тільки но він доторкнувся до бульбашки, як вона лопнула, тільки бризки розлетілися.

Тут небо заволокло хмарами, потемніло і почалася злива. Бідному Піплі ніде було сховатися.

А Гопля збудував-таки міцну глиняну хатку, яка не пропустить ані краплі дощу. У ній було тепло і затишно, він сидів у кріслі і читав «Енциклопедію чеберяйчиків».

Та коли Гопля згадав про Піплю, то забрав його до себе і стали вони жити разом.

Надумали друзі спекти величезний пиріг, перекладений чимось смачнющим і запросити гостей. Про те, як друзям це вдалося, письменник розповідає у наступній книзі про Гоплю і Піплю – «Перекладенець» (Винничук Ю. Перекладенець / Ю. Винничук ; іл. Ю. Пилипчатіної ; худож.-оформ. В. М. Карасик. – Харків : Бібколектор, 2016. – 24 с.: іл.). Де ж узяти борошно, яйця, масло, мед, ягоди та інші продукти для пирога? На допомогу чеберяйчикам приходять друзі – водяники, бобри, і, навіть, пані Гусяляпка. Як Гопля та Піпля роздобули продукти, як випікали пиріг та як пригощали своїх друзів, іде мова у книзі.

Четверте видання серії називається «Балакуче яблуко та інші історії» (Винничук Ю. Балакуче яблуко та інші історії / Ю. Винничук ; іл. Ю. Пилипчатіної ; худож.-оформ. В. М. Карасик. – Харків : Фоліо, 2016. – 24 с.: іл.) і розповідає про те, як Піпля знайшов велетенське червоне яблуко. Та коли хотів його вкусити, почув тонесенький писклявий голосок: „Ой-ой-ой! Не їж мене!” він здивувався і вирішив, що це говорить яблуко. Дізнатись, хто жив у яблучку і хто розмовляв з чеберяйчиками, зможете у книзі.

З інших оповідань ви також довідаєтесь, хто така Ая і як вона опинилась у ліжечку Піплі, як Піпля взимку ласував морозивом та про інші веселі історії.

Остання книга із серії про чеберяйчиків – «Метелик вивчає життя» (Винничук Ю. Метелик вивчає життя / Ю. Винничук ; іл. Ю. Пилипчатіної ; худож.-оформ. В. М. Карасик. – Харків : Бібколектор, 2016. – 24 с.: іл.).

Одного разу до садочка, де відпочивали чеберяйчики, залетів великий метелик. Він щойно народився і вирішив якомога швидше вивчити життя. Адже думав, що він метелик-одноденка. Чому сонце кругле, а не квадратне? Чому небо блакитне, а не зелене, як трава? Чому, коли нюхати квіти, завжди крутить у носі? Чому у метеликів є крильця, а у чеберяйчиків нема?.. На всі питання метелик хотів знати відповідь. Чи допомогли йому у цьому чеберяйчики і які пригоди сталися з ними потім, дізнаєтеся у книзі.

Ось таке знайомство з цікавими творами для дітей Юрія Винничука. Окрім «Книги року ВВС», автор у 2012 році отримав відзнаку «Золотий письменник України». Його твори перекладалися мовами багатьох народів світу: білоруською, німецькою, польською, англійською, французькою та ін. За його казками знято три мультиплікаційні фільми: «Лежень», «Історія одного Поросятка» та «Метелик вивчає життя».

Запрошуємо вас до нашої бібліотеки, де ви зможете прочитати чудові казки Юрія Винничука, про які сьогодні дізналися.

Список літератури

1. Винничук Ю. Балакуче яблуко та інші історії / Ю. Винничук ; іл. Ю. Пилипчатіної ; худож.-оформ. В. М. Карасик. – Харків : Фоліо, 2016. – 24 с.: іл.
2. Винничук Ю. Історія одного Поросятка / Ю. Винничук ; худож. О. Петренко-Заневський. – К. : А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА, 2005. – 27 с.: іл.
3. Винничук Ю. Лежень / Ю. Винничук ; іл. В. Серцовой ; худож.-оформ. В. М. Карасик. – Харків : Фоліо, 2016. – 32 с.: іл.
4. Винничук Ю. Метелик вивчає життя / Ю. Винничук ; іл. Ю. Пилипчатіної ; худож.-оформ. В. М. Карасик. – Харків : Бібколектор, 2016. – 24 с.: іл.
5. Винничук Ю. Перекладенець / Ю. Винничук ; іл. Ю. Пилипчатіної ; худож.-оформ. В. М. Карасик. – Харків : Бібколектор, 2016. – 24 с.: іл.
6. Винничук Ю. Чеберяйчики Гопля і Піпля / Ю. Винничук ; іл. Ю. Пилипчатіної ; худож.-оформ. В. М. Карасик. – Харків: Бібколектор, 2016. – 24 с.: іл.

Підготувала провідний бібліограф З. Б. Мартинюк